

Fysisk ekonomi

Bilaga till Schillerinstitutets månatliga nyhetsbrev Monitor

sept. 2006

Staten måste ingripa på rätt sida!

”Gräshoppornas” försök att plundra Volvo har tvingat fram en kris som kan bli en vändpunkt för hela den svenska näringspolitiken. Både Göran Persson och Fredrik Reinfeldt har sett sig tvingade att gå upp i ringen på Volvos sida.

Statsministerns order till näringsminister Thomas Östros och de statliga Allmänna Pensionsfonderna (AP-fonderna) om att skydda Volvo mot riskkapitalbolagens gräshoppssvärmar är just den dramatiska svängning av den ekonomiska politiken, som du i Sverige kunnat se förväntas enbart i detta nyhetsbrev och i *Ny Solidaritet*. Det är just den omsvängning som pågår i USA i riktning mot Franklin D. Roosevelts politik, pådriven av Lyndon LaRouche, hans ungdomsrörelse, fackföreningsledare, delstatspolitiker och allt öppnare också av ledande demokrater i USA:s kongress. Omsvängningen har också pågått i Europa där Frankrike och Tyskland nu aktivt försvarar nyckelindustri, speciellt inom energisektorn, med en aktiv statlig näringspolitik.

Här i Sverige ser vi nu samma kombinationer av lokala politiker och fackföreningar dra med sig segande rikspolitiker och ministrar, alla ivrigt uppmuntrade av EAP och LaRouches ungdomsrörelse i Sverige till försvar för industriproduktionen med Roosevelts metoder.

Samma omsvängning kan vi också finna i Göran Perssons uttalande att använda Vattenfall för att rädda skogsindustrier, som t.ex. det utflyttningshotade Rottnerosägda Utansjö bruk, med långsiktiga riktade specialavtal med låga elpriser. Det är just den återgång till reglerade elpriser som behövs för all industri, och i takt med en utbyggnad av kapaciteten, läs kärnkraft och gas, även för alla elkonsumenter.

Mer än Volvo kan räddas!

Nu när fördämningen är bruten och det talas om att använda AP-fonderna mot det spekulationsinriktade finanssystemet och de gräshoppaliknande riskkapitalbolagen för att rädda Volvo, finns möjligheten att gå vidare. Kommuner, fack och industri måste driva på för att staten återigen börjar använda AP-fonderna för att bygga Sverige, i stället för att satsa dem i bankernas finansbubblor och gräshoppornas riskkapitalfonder för att riva Sverige.

Det var AP-fonderna som finansierade det förra miljonprogrammet att bygga en miljon bostäder, men också kommunernas utbyggnad av infrastruktur för energi, vatten, avlopp och vägar, liksom statens kärnkraftsutbyggnad. En del av AP-fondernas pensionsinbetalningar från företagen återlä-

nades också till företagsutbyggnad. Detta var en del av den dåvarande finansministern Gunnar Strängs system för att styra finansmarknaden till att bygga välfärd för alla, vilket resulterade i den högsta välfärdstillväxt Sverige haft under hela efterkrigstiden.

EAP har gått till val för att med dessa metoder sätta i gång ett nytt miljonprogram, men denna gång för att skapa den miljon produktiva arbetsplatser som behövs i Sverige för att komma ur den postindustriella mardrömmens massarbetslöshet. (Se de senaste numren av *Ny Solidaritet*.)

Om staten med AP-fonderna kan rädda Volvo, kan man också försvara Bahcos verktygstillverkning i Enköping och annan strategiskt viktig industri, som hotas av gräshoppor eller andra företagsmarodörer.

Helt akut är hotet om halva slakterinäringen, som riskerar att försvinna om det bondeägda Swedish Meats säljs ut. Om det får ske kommer hälften av den svenska nötboskapen att antingen börja fraktas levande till Polen eller så är det ajöss med de öppna landskapen och kontrollen över de svenska köttpriserna.

AP-fonderna kan användas för att finansiera en fond som hjälper hotade företag att stå emot gräshoppornas och deras bankers attacker. Sådana statliga speciallåninstitut kan ge fördelaktiga lån till ägare som genom anställning i företagen eller branschvana kan bevisa sin industriella kompetens att långsiktigt utveckla produktionen. Samtidigt måste staten ges förköpsrätt till nyckelindustri innan maskinerna flyttas och fabriker läggs ned, om det finns sådana kvalificerade ägare som vill överta driften.

Staten kan samtidigt sätta nedläggningshotade fabriker i arbete genom att börja använda lån från AP-fonderna till att sätta i gång de järnvägsprojekt som kan 1) rädda de 43 nedläggningshotade järnvägarna i Sverige, 2) bygga ut sedan länge färdigplanerade sträckor och 3) samtidigt börja planera för utbyggnad av ett verkligt höghastighetsnät, med magnetåg på Europabanan till kontinenten och Nordiska triangeln mellan Nordens huvudstäder. Samma gäller för de eftersatta vägarna och nysatsningar i annan avgörande infrastruktur.

Med sådana räddningsaktioner kan Sveriges regering steg för steg drivas till att bryta internationella och svenska synarkisters förödande grepp över samhällsekonomin, och ansluta Sverige till den internationella rörelsen för en omläggning av finanssystemet till ett Nytt Bretton Woods, till en ny, rättvis ekonomisk världsordning, som kan föra världen bort från randen av ekonomiskt sammanbrott och världskrig.

Avbryt pipelinekriget innan det börjat

Den tidigare ambassadören och professorn Krister Wahlbäck har blåst till strid för att stoppa den rysk-tyska Nordeuropeiska gasledningen, som planeras att byggas från Viborg till Greifswald på Östersjöns botten. Det skedde i en artikel på DN-debatt den 31 juli 2006. Regeringen och de flesta riksdagspartierna samt Junilistan hakade snabbt på.

Regeringen drog in hela EU att göra en miljöprövning av gasledningen och inbjöd därmed via Storbritannien och Holland de internationella oljebolagen, som är motståndare till gasledningen, till att blanda sig in i striden. Dessa oljebolag har ett intresse att stoppa gasledningen genom Östersjön, eftersom gasledningsbyggandet då skulle tvingas tillbaka till den gamla rutten genom Polen, ett land som gått med i Nato och de hoppas kunna påverka. Den polska rutten skulle också fördyra och kanske hindra utvinningen i nästa gigantiska gasfält, Sjtokmanfältet i Barents hav utanför Novaja Zemlja, vars gas också planeras att fraktas genom Östersjöledningen. Den aggressiva striden om råvarukontrollen har redan lett till flera s.k. pipelinekrig i Kaukasus, Balkan och Centralasien. Det är denna stormaktskonfrontation som regeringen, i sin underdånighet inför de synarkistiska oljebolagen, nu har dragit in i Östersjön, och man vet om det även om man utåt bara använder miljöargument.

Om det var något som var bra med den svenska neutralitetspolitiken, så var det att den dämpade stormaktskonflikterna i Östersjön. Eftersom Sverige inte officiellt var Nato-medlem, kunde man hålla Natoflottorna i huvudsak borta från Östersjön. Spänningen i Norden kunde hållas på en relativt lägre nivå jämfört med Centraleuropa. Det följde en gammal linje som sade att Östersjöns strandstater själva skulle sköta relationerna mellan varandra. Den politiken har inneburit att Östersjön kunnat undgå att vara ett dominerande spelrum för den gamla brittiska geopolitiken att härska genom att söndra mellan Tyskland och Ryssland under det katastrofala 1900-talets två världskrig och det långa kalla kriget.

Sverige tvingade gasledningarna ut i haven

Det är Sveriges fel att gasledningen byggs i Östersjön, eftersom gasledningen kunde ha byggts på land i stället. Det var först när Sverige sade nej till detta, som det blev aktuellt att bygga den i havet. Samtliga svenska riksdagspartier och regeringen tog detta beslut, när president Jeltsin, i ett tal i svenska Riksdagen, erbjöd möjligheten att gratis bygga en transitledning från Ryssland till Tyskland via Finland och Sverige. Projektet visar sig i dag kosta mer än 20 miljarder kr och handlar därmed om bortemot 20 000 årsarbeten.

Regeringens miljöexpert Stefan Edman använde det absurda argumentet att det fanns risk för att gasen kunde användas i Sverige; gasen var så billig att den skulle göra det omöjligt för de alternativa energikällorna sol och vindkraft att hävda sig. Med tanke på de i dag höga energipriserna kan man också förstå att oljebolag och elbolag och deras marknadssekonomiska förespråkare inte heller var intresserade av någon gas. Det är denna självförstörande energipolitik som regeringen med stöd av krigiska anglo-amerikanska oljebolag vill pådyvla Ryssland och Tyskland.

Det är enbart på grund av att Sverige frånsade sig gasledningen som Wahlbäck kan hävda att den saknar svenskt ekonomiskt intresse. Hans argument, att gasledningen skulle hindra den svenska vindkraftsutbyggnaden i havet utanför Fårö, blir absurt med tanke på all den energi en gasledning kunnat tillföra.

Miljöargumenten mot en gasledning på havsbotten klingar ännu mer ihåliga, när man tänker på att Sveriges vägran att bygga gasledningen på land har tvingat också Norge att *enbart* bygga sina gasledningar i Atlanten. Om den ryska gasledningen hade fått dras genom Sverige hade även den norska gasen kunnat länkas upp och därmed dessutom kunnat balansera ett eventuellt svenskt beroende av rysk gas.

Bygg nästa gasledning genom Sverige!

Sverige måste bryta sig ur de anglo-amerikanska oljebolagens och synarkistbankernas kontroll över energipolitiken och ta en annan inställning, speciellt nu när de ännu större gasfälten i Barentshavet också börjar utvinnas. Gasen därifrån som kunde ledas från norr till söder genom hela Sverige skulle inte bara ge energi, utan också bli en ny, välkommen råvarubas för industrin. Gas kan användas i stället för koks för att reducera järnmalm till järn i masugnarna. Gas kan bli utgångspunkten för en petrokemisk industri, som tillsammans med vår mycket avancerade kemisk-tekniska massaindustri kan skapa mängder av nya produkter och industrier.

Sverige borde liksom Tyskland se om sitt hus och säkra sin energiförsörjning. Ett svenskt gasavtal med Norge eller Ryssland innebär ett direktavtal mellan producentland och konsumentland som kan ge långsiktigt säkra och låga energipriser. Men det skulle vara att direkt utmana bankerna och deras spekulanter som har trissat upp oljebörserna i London och New York till de nuvarande mordiska nivåerna. Om Sverige tog sig det modet skulle man kunna köpa olja på samma sätt och på så sätt skydda landets oljekonsumenter.

Egentligen skulle Sverige inte behöva importera någon olja eller gas, annat än som en viktig råvara för plast, kläder och andra petrokemiska produkter. Om Sverige tillsammans med andra länder vågade befria sig från synarkistbankernas och oljebolagens kontroll, kunde Sverige bli Europas Saudi-arabien energimässigt. Den av oljebolagen och miljöörrelsen stängda Ranstadgruvan skulle kunna försörja hela Europa med uran för energiförsörjning med kärnkraft.

Pipelinebyggen skulle göra det möjligt att drastiskt öka handeln i Östersjöområdet. Genom gasexporten kan Ryssland bekosta en enorm utökning av sin maskinimport från Tyskland och Sverige. Men ännu viktigare är att ekonomiskt samarbete är en brygga för en långsiktig, stabil fred i regionen. Här återkommer vi till pudelns kärna.

Regeringen och andra motståndare till gasledningarna använder miljöargument men agerar säkerhetspolitiskt. De följer den gamla dåliga svenska linjen att dölja den verkliga svenska utrikespolitiken för folket. Säkerhetspolitiken borde diskuteras öppet, så att svenska folket kan lägga fast en linje som är för dess eget och världens bästa och inte för de stängda rummens män.